

Ratko Božović

VLADIMIR JANKOVIĆ, slike

Galerija Singidunum, 25.04 – 05.05.2006.

Slikar Vladimir Janković je pesnik prirode. U traganju za identitetom prirode, on je stizao do likovnosti svoga dela, do njegove harmonije. Nije to bilo samo kretanje od prirode do umetnosti do tajnovitog sveta prirode, do njene unutrašnje i pojavne složenosti. Senzibilitet umetnika i likovnost njegovog dela u mnogostrukim su vezama sa neponovljivim ritmom prirode i svetkovinom njenih boja. Kao akordi, kao damari postojanja, svetlucanje i toplina tih boja sustižu jedna drugu, da bi doprineli neočekivanoj sceničnosti umetničkog dela Vladimira Jankovića. Kao snažan kolorist, ovaj slikar svoju percepciju prirode pretvara u slikovite doživljaje, u visoko određenu kompoziciju, u sugestivnu formu. U igri boja dominiraju zelena, žuta i narandžasta, ali i one boje koje je priroda kreirala i koje je teško do kraja odrediti. One su zgusnute i snažne, ali, opet, pitome i tople.

Čudesna tajna prirode, kao čarobnice zavodjenja, otkriva i granice čovekovog saznanja. Umetnosti ne preostaje ništa drugo do dugo i neizvesno putovanje do njenih tajanstvenih predela. Zavodljiva lepota i metafizika prirode, njena duša, sloboda i njen sklad, teško se bilo čim drugim mogu nadomestiti i slediti doli umetnošću. Možda je umetnost dostojna alternativa pre svega kao najslobodniji vid bivstvovanja i kao čudesno stvaralačko umeće. Deluje previše naivno uverenje da umetnost može uspešno zameniti prirodu naročito kad se odbaci Aristotelovo shvatanje "da umetnost pred prirodom drži ogledalo". Umetnost to više ne čini. Ona danas nastoji da bude bliska samoj sebi i individualnoj viziji umetnika. Ali to ne znači da je to način da se

udalji od prirode, da joj okrene leđa. Naprotiv. Umetnik se približava prirodi samim tim što je ona postala njegova nezaobilazna preokupacija, gotovo opsesivno vidno polje i inspirativna tema. Stoga još uvek deluje intrigantno ideja Andre Žida o povratku prirodi kao realnom i simboličnom svetu, kao svetu u kome se obznanjuje razlika između autentičnog i veštačkog postojanja. U čuvenom predgovoru: "O granicama umetnosti", 1901. god. Žid je zapisao: "Povratak prirodi!...Ali šta je tim rečeno? Čemu drugom se može vratiti? Šta naći izvan sebe, ako ne bez prestanka i svuda prirodu? Ali šta naći u sebi ako ne isto tako prirodu?" Šta nam je, pored živog srca lepotnog pejzaža, žitnih polja, letnjih predela i jesenjih motiva, na svojim platnima pokazao Vladimir Janković? Uverljivo je obznanio da odnos prema prirodi nije drugo do odnos prema samom sebi. To najdublje doživljava i savremeni umetnik koji shvata da ne saradivati sa prirodom znači ne saradivati sa svojom intimom i vlastitom prisnošću. U takve umetnike spada i Vladimir Janković. On je u prirodi otkrio uzajamnost dramskih i lirskih elemenata, ali i u sopstvenoj prirodi prepoznao rafinirana čula i snagu nadahnuća u odnosu na prirodu kao okvir postojanja. To je bilo dovoljno za ostvarivanje njegove umetničke vizije i likovne kreacije. O vrednostima umetničkog pregnuća najrečitije govore njegova skladna dela, koja ostaju najbliža lepoti prirode i čudesima fantastike. Jankoviću nije ni neophodno da se potpisuje ispod svojih slika jer je kao umetnik prepoznatljiv i samosvojan. Njegovo majstorstvo došlo je do izražaja u svim elementima slike. Ono što zaista imponuje to je činjenica da je ovaj slikar svoj umetnički vrt uredio artistski besprekorno i kristalno jasno. To je mogao učiniti jer nije prihvatio nikakve umetničke hirove modernih vremena i efemerne umetničke eksperimente već je dosledno sledio imperativ svog stvaralačkog bića i osobenosti poetike.